

Preot SEVER NEGRESCU

PROLOG DIN PROLOAGE

Ediția a II-a

Postfață de Paul Aretzu

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
Iași, 2011

Cuprins

Mulțumire

În loc de prefață 9

Stâlpul începutului

Sfântul Simeon Stâlpnicul (1 septembrie)..... 11

Nașterea Mamei

Nașterea Maicii Domnului (8 septembrie) 14

Nașterea Crucii sau certitudinea Învierii

(14 septembrie) 18

Mucenicia, ca bucurie a veșniciei

Sfântul Foca (22 septembrie) 21

Tinerețea Evangheliei

Mutarea Sfântului Apostol și Evanghelist Ioan Teologul
(22 septembrie) 23

Viață adevărată, simțitoare, nemincinoasă și vie

Sfinții Mari Mucenici Serghie și Vah
(7 octombrie) 27

De la Taisia la Parascheva

Urcând pe drumul care taie toamna
(8 și 14 octombrie) 30

Sfinții nu știau să socotească

Sfântul Andrei Criteanul
(17 octombrie) 33

Sfântul Dumitru, de două ori

Sfântul Mare Mucenic Dimitrie și

Sfântul Dimitrie cel Nou (26 și 27 octombrie) 37

Icoanele nu mor niciodată

Sfântul Ioanichie cel Mare (4 noiembrie) 39

De la marea desfrunzire la încreștinarea zăpezilor

Soborul Sfinților Mihail și Gavriil

(8 noiembrie) 41

Sfânta Gură de Rai

Sfântul Ioan Gură de Aur (13 noiembrie) 44

Simplitatea unei Feciorii

Intrarea în Biserică a Maicii Domnului

(21 noiembrie) 47

Asemenea sufletului nostru

Sfântul Apostol Andrei (30 noiembrie) 50

Sfântul îngerilor buni de pe pământ

Sfântul Ierarh Nicolae (6 decembrie) 53

La fetița Filofteia n-a venit Moș Nicolae

(7 decembrie) 57

Treimea din cărămidă

Sfântul Spiridon (12 decembrie) 60

Drumul de la grâu la Pâine

Sfântul Mucenic Ignatie Teoforul

(20 decembrie) 63

Tatiana

(12 ianuarie) 66

Rugăciunea cea necunoscută

Sfântul Antonie cel Mare (17 ianuarie) 67

Crucea s-a înstrăinat

Sfânta Xenia (24 ianuarie) 69

Simplă mărturie despre Ctitorii Ortodoxiei	
Sfinții Trei Ierarhi (30 ianuarie)	71
Îmi vine să tac!	
Sfântul Isidor (4 februarie)	73
Nichifor Fericitul	
(9 februarie)	75
Ispita devenită sfințenie	
Sfântul Martinian (13 februarie)	77
Sfântul Tarasie, (re)creația și țările Ortodoxiei	
(25 februarie)	80
Sfântul Casian citește calendarul	
(29 februarie)	83
Bărbăția ca OMENIE	
Sfinții patruzeci de Mucenici (9 martie)	85
Sensul unei noi teologii	
Sfântul Alexie (17 martie)	88
Secretul lui Dumnezeu	
(25 martie)	91
Sfinții care ne-au ales pe noi	
Sfinții Mucenici Montanus și Maxima (26 martie)	93
Sfântul nostru de la intersecție	
Teotim I (20 aprilie)	95
Ieftinirea Adevărului	
Sfântul Mucenic Vasile al Amasiei (26 aprilie)	98
Ziua suferinței	
Sfântul și Dreptul Iov (6 mai)	100
Sfântul Ioan Valahul și-a serbat majoratul	
(12 mai)	103

Plângerea Monarhului	
(21 mai)	105
Sfântul Vasilisc, alifie pentru suflet	
(22 mai)	107
Sfântul Serapion - Haină ruptă	
(14 sau 24 mai)	109
Ori de câte ori ne încercă minciuna	
Sfântul Mare Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava	
(2 iunie)	112
Castitatea sufletească a Lumii	
Sfinții Mucenici Alexandru și Antonina	
(10 iunie)	114
Singurătatea Sfântului Onufrie	
(12 iunie)	117
Tăcerea Preotului Zaharia	
Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul	
(24 iunie)	118
Cucerirea Sfinților Apostoli Petru și Pavel	
sau <i>despre imposibilul posibil</i> (29 iunie)	121
Între Istorie și Calendar	
Sfântul Voievod Ștefan cel Mare	
(2 iulie).....	124
Vreau la Mama! - scurtă istorie a cruzimii	
Sfinții Iulita și Chiric (15 iulie)	126
Biciul lui Dumnezeu și răspunsul nostru	
Sfântul Ilie (20 iulie)	129
Fața lui Hristos și fața Lumii	
(6 august)	133
Postfață	
Timp sfințit cu sudoarea sufletului	135

Nașterea Mamei Nașterea Maicii Domnului (8 septembrie)

Sfântă, Sfântă, Sfântă
ca o lacrimă plăpândă,
vino, dulce adiere,
peste greul trup de miere!

Sfântă Maică și Fecioară,
ruga ta caldă coboară
peste lumea asta rece,
peste verbul care trece!

Într-o lume a amintirilor, fiecare om își poate doar imagina cum i-a fost propria naștere. De nașterea mamelor nici nu mai pomenim. Și totuși ... există o naștere a Nașterii. În fiecare an, la 8 septembrie, după ce au trecut doar șapte zile de la începutul anului bisericesc, prăznuim Nașterea Maicii Domnului. Orice cunună, oricât am căuta, nu are început și sfârșit, dar, dacă tot ne este dată neliniștea căutărilor, vom descoperi că are *miez*. În cununa sfinților de peste an, Nașterea Maicii Domnului este *miezul*. Un miez dulce, adevărat și, mai ales, bisericesc.

1. *Nașterea Maicii Domnului este miezul dulce al existenței noastre*, deoarece este Nașterea Bucuriei. Acum se înnoiește tot neamul omenesc și amărăciunea Evei în bucurie se preschimbă. De la „durerea nașterii de copii” transmisă Evei la „plinăta-tea Harului” începută de Pururea Fecioara Maria este cale de o sărbătoare dulce. Toată făptura zidită și nezidită se ospătează din această sărbătoare, din acest miez fără de margini, prin care Ziditorul înomenindu-Se, ridică făptura la starea sfințeniei. Ce dulceață poate fi mai mare decât acest fapt: Cuvântul lui Dumnezeu Ziditorul S-a unit cu firea oamenilor și, prin aceasta, cu toată zidirea. Nașterea Maicii Domnului este miezul dulce al sărbătorilor bisericesti, deoarece înseamnă nu doar dezlegarea neputințelor omenești, cât mai ales dezlegarea darurilor dumnezeiești.

2. *Nașterea Maicii Domnului este miezul adevărat al sărbătorilor noastre*, deoarece Ușa prin care dobândim întoarcerea la Tatăl – începătorul Luminii – acum se deschide. Acum este începutul mântuirii lumii. Nașterea fiind începutul, nu moartea este sfârșitul, ci Învierea. *Oricine nu mărturisește pe Sfânta Fecioară ca Născătoare de Dumnezeu afară de Dumnezeu este* - iată adevărul rostit întâia oară de Sfântul Grigorie Teologul.

Pârgă a frământării veacurilor, Maica Domnului, născută acum, deschide o carte nouă în istoria mântuirii, carte în care va scrie Însuși Mântuitorului,

prin condeiul Duhului Sfânt. Ușă prin care intră Lumina în lume, devine izvorul adevărat al vieții.

3. *Nașterea Maicii Domnului este miezul bisericesc al sărbătorilor sfinților*, deoarece devine fundament eclezial întru comuniune și relație. Istoria căderii ia sfârșit odată ce începe istoria Nașterii. Nădejdea, Bucuria, Împăcarea devin elemente ale vieții bisericești. Prin *naștere* devenim copărtași cu sfinții. Fără naștere, greu se poate construi o relație, mult mai greu se poate ajunge în comuniune, adică în sărbătoare. Astăzi, oamenii sunt cei care nasc copii, călugării sunt cei care nasc sfinți, sfinții sunt cei care nasc sărbători.

* * *

Nașterea Maicii Domnului este Nașterea Mamei. Când spui „mamă” recunoști că ești născut. Deși nimeni nu-și amintește cum a fost la naștere, mama nu este bine să ți-o uiți. Trăind într-o lume de „nașteri”, nașterea Mamei este nașterea Nașterii.

Nașterea Maicii Domnului este arvuna pe care umanitatea o plătește Mântuirii. Fără această Naștere, Cuvântul Însuși n-ar fi apărut.

Peste verbul care trece,
Peste greul trup de miere,
Peste lumea asta rece
Vino, dulce adiere!

Ori de câte ori ne încercă minciuna
Sfântul Mare Mucenic Ioan cel Nou
de la Suceava
(2 iunie)

Un om rău este, inevitabil și indiscutabil, un om mincinos. Oamenii răi nu sunt sinceri, nu pot fi sinceri, ei mint, ei trăiesc în minciună, precum viespea, căzând în miere, crede c-a dat de viață, în realitate pierzania fiindu-i aproape... Minciuna este prima fiică a diavolului, acesteia urmându-i intriga, bârfa, pâra (într-un termen actual, turnător), fiecare având propria dulceață ucigătoare. Așa a fost ucis Sfântul Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava, în anul 1332, pe 2 iunie. A fost un negustor cinstit, credincios, rugător răsăritean. Este pârât de un occidental, tot creștin, stăpânitorului turc din Cetatea Albă, cum că ar vrea să-și lepede credința pentru a se face musulman. Dregătorul turc s-a bucurat, fără a bănui vreodată că este vorba de o intrigă. L-a chemat la el: nici prin gând nu i-ar fi trecut tănărului Ioan să-și comercializeze sufletul. Turcul s-a aprins de mânie, crezând că Ioan, cel îndrăzneț cu duhul, ține la preț. Nici vorbă, răspunsul acestuia a fost limpede, precum Ortodoxia: *Cum,*

să mă lepăd de Hristos-Dumnezeu, făcătorul fapturilor, și să mă închin la acestea (la Soare, Lună sau la alte stele?!).

A fost bătut cu toiege pline de ghimpi și legat apoi de coada unui cal sălbatic, a fost târât pe ulițele Cetății Albe, înroșind-o cu sânge de martir. Creștinii au îngropat trupul Sfântului. Bincredinciosul voievod Alexandru cel Bun l-a adus, în 1402, la Suceava, Cetatea de Scaun a Moldovei. Astfel, nu s-a închis, ci s-a deschis o primă filă din miile care aveau să fie scrise cu sânge într-un adevărat Martirologiu românesc, pricinuit de cumplite și satanice intrigi. Câți oameni nu au murit în închisori, fiind pârâți pentru Sfântul lor Crez...

Din păcate, nu am învățat nimic: condamnăm dar nu iertăm, acuzăm dar nu recunoaștem, defăimăm, nimic folosind; bârfa a ajuns pe buzele tuturor, este rujul care învinețește sufletele. Sfântul Ioan Gură de Aur spunea că *plăcerea pe care o dă răul este scurtă, durerea pe care o naște este veșnică*.

Ce cumplită amăgire: să minți, să pârâști, să bârfești... În aceste *rele* Dumnezeu nu este prezent și acolo unde nu este Dumnezeu nu mai există nici om, nici omenie. Este timpul să ne oprim! Sfântul Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava reprezintă PUNCTUL care scrie o carte. Să o recitim, ori de câte ori ne încercăm minciuna!

Castitatea sufletească a Lumii

Sfinții Mucenici Alexandru și Antonina (10 iunie)

Trăim într-un univers plin de anomalii. Dintre acestea, în virtutea drepturilor omului, cumplită mi se pare a fi pierderea oricărei limite: copiii sunt scoși din copilărie, tinerii alungați din tinerețe, bătrânii împinși, cât mai repede, afară din bătrânețe. *Lumea îmbătrânește* - este o minciună ce devine repetabilă, cel puțin din 30 în 30 de ani. Bunicul spunea: *Măi, lumea începe să putrezească, lucrurile nu mai sunt ce-au fost, tinerii nu mai au respect, totul este anapoda*; eu, deja, sunt tentat să-mi amintesc cât mai multe *spuse* ale bunicului, deși nu sunt bunic. Și totuși, realitățile sunt așa cum sunt, noi le elasticizăm trăgând prea mult de ele, pierzând limitele a ceea ce este atât de clar: mugurul este mugur chiar dacă devine floare, floarea este floare chiar dacă ajunge fruct, fructul este fruct chiar dacă apune-n frunză, frunza este frunză chiar dacă se scutură și cade. Nu există un conflict al vârstelor, salvarea vine din interiorul fiecăreia, deși copilăria nu este vinovată de tinerețe,